

Arrest

nr. 117 176 van 20 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE BLEECKERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 8 februari 2011 een asielaanvraag in.

1.2. Op 28 juni 2013 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 8 juli 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende zending van 9 juli 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde [W.Z.S.M.] [...] van nationaliteit : Egypte

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING

Op 28 juni 2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschon- den, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

3.1.2. De Raad merkt op dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

3.2. Verweerder betwist tevens de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoer- legging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot

nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"[...]

De bestreden beslissing stelt: "In uitvoering van artikel 75, § 2/artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007" aan verzoeker "het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten", [...] "evenals het grondgebied van Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Griekenland, Oostenrijk, Finland, IJsland, Noorwegen, Zweden, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië, Malta, Liechtenstein en Zwitserland", hetgeen de facto inhoudt dat aan verzoeker het bevel wordt opgelegd om terug te keren naar zijn land van oorsprong, zijnde Egypte.

Terwijl:

Artikel 3 EVRM stelt dat: "[n]iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen" en dat het EHRM zeer recent, met name in een arrest van 6 juni 2013, nog heeft geoordeeld dat een Koptische Christen die in Egypte gekend staa[t] als proselitist, zoals verzoeker, hetgeen blijkt uit het administratief dossier, "een doel bij uitstek [kan] vormen van vervolgingen en gewelddaden van integristische Moslims" (Stuk 9), alsook dat "[z]elfs als deze risico's afkomstig zijn van privépersonen, en niet rechtstreeks van de staat, [...] de afwezigheid van enige reactie vanwege de politie op klachten neergelegd door Koptische Christenen, zoals blijk[t] uit internationale rapporten, een ernstig vermoeden [doet] rijzen aangaande de mogelijkheid [...] om een adequate bescherming te bekomen vanwege de Egyptische autoriteiten", om te besluiten dat in dergelijke omstandigheden "een reëel risico bestaat dat hij zal worden onderworpen aan behandelingen die strijdig zijn met artikel 3 van het Verdrag door de Egyptische autoriteiten in geval van uitvoering van de uitwijzingsmaatregel" en dat "[d]e beslissing tot uitwijzing [...] bijgevolg een schending van deze bepaling [behelst] indien ze zou worden uitgevoerd.

Dat, gelet op deze rechtspraak, die stoelt op quasi-identieke feitelijke omstandigheden als het asielrelaas van verzoeker, alsmede gelet op de zeer ongunstige veiligheidssituatie in Egypte die verder in de hand wordt gewerkt door een zeer instabiel politiek klimaat, er een ernstig risico bestaat dat verzoeker, bij terugkeer naar Egypte, zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en dat de bestreden beslissing, die verzoeker de facto dwingt om terug te gaan Egypte bijgevolg strijdig is met voornoemde bepaling.

Dat, in de voorliggende omstandigheden, er immers geen enkele garantie bestaat voor de vrijwaring van het leven en de fysieke integriteit van verzoeker en dat het de plicht is van de overheid om mensen als verzoeker niet bewust te onderwerpen aan het risico op behandelingen die strijdig zijn met artikel 3 EVRM.

Dat zulks in casu enkel kan worden bewerkstelligd door de schorsing van tenuitvoerlegging en vervolgens de vernietiging van de bestreden beslissing."

4.2. De Raad stelt vast dat verweerder de bestreden beslissing heeft genomen onmiddellijk nadat door de adjunct-commissaris was vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en er derhalve door de hiertoe bevoegde en gespecialiseerde diensten was vastgesteld dat verzoeker geen reëel risico liep om te worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen in zijn land van herkomst. Het staat daarnaast niet ter discussie dat verzoeker geen beroep heeft aangetekend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris en de rechtsgeldigheid van deze beslissing dus zelf niet in vraag stelde.

Uit het feit dat verzoeker – die daarenboven kan genieten van de bijstand van een Belgisch raadsman – geen beroep instelde tegen de beslissing van de adjunct-commissaris kan de Raad slechts afleiden dat hij niets kon inbrengen tegen de vaststelling dat hij geen nood had aan een internationale beschermingsstatus omwille van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Tevens moet worden geduïd dat de in voorliggende zaak bestreden beslissing verzoeker geenszins verplicht om terug te keren naar zijn land van herkomst. Deze beslissing verplicht hem slechts het grondgebied van een gelimiteerd aantal in deze beslissing opgesomde Staten te verlaten.

De bestreden beslissing verhindert verzoeker daarnaast niet om een nieuwe asielaanvraag in te dienen indien hij van oordeel is dat op basis van nieuwe elementen alsnog kan worden besloten dat hij nood heeft aan een internationale beschermingsstatus.

De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken laten evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing werd genomen met miskenning van de bepalingen van artikel 3 van het EVRM. In dit verband moet worden benadrukt dat verzoeker bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening kon houden met documenten die op dat ogenblik nog niet waren gepubliceerd. Bovendien moet worden gesteld dat het gegeven dat in krantenartikels melding wordt gemaakt van politieke en sociale onrust in Egypte en dat bepaalde landen hun onderdanen, gelet op deze onrust, afraden naar Egypte te reizen of om in bepaalde delen van dat land te verblijven, hoe dan ook niet leidt tot de conclusie dat verzoeker een reëel risico loopt er te worden onderworpen aan de in artikel 3 van het EVRM bedoelde handelingen. Uit deze krantenartikels en berichten kan immers niet worden afgeleid dat een Egyptisch onderdaan die niet deelneemt aan allerlei protestacties een effectief en ernstig veiligheidsrisico loopt. Er moet ook worden herhaald dat de adjunct-commissaris, na een doorgedreven individueel onderzoek, reeds heeft vastgesteld dat verzoeker omwille van zijn religieuze overtuiging geen internationale beschermingsstatus behoeft. Door een verslag van Amnesty International aan te brengen waarin op algemene wijze wordt gesteld dat de Egyptische autoriteiten verdere maatregelen moeten nemen om de veiligheid van de verschillende minderheden te verzekeren weerlegt verzoeker de bevindingen van de adjunct-commissaris waarmee verzoeker en de Raad rekening vermogen te houden niet. In het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarnaar verzoeker verwijst (EHRM 6 juni 2013, nr. 50094/10) kan de Raad lezen dat dit rechtcollege oordeelde dat er niet op algemene wijze kan worden gesteld dat Koptische Christenen in Egypte een risico lopen dat voldoende ernstig is om te kunnen besluiten tot het bestaan van een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM wanneer zij verplicht worden naar dat land terug te keren, doch dat een geïndividualiseerd onderzoek van hun situatie zich wel opdringt. Een dergelijk onderzoek, waarbij rekening werd gehouden met het profiel van verzoeker, werd in voorliggende zaak evenwel reeds doorgevoerd door een hiertoe opgerichte gespecialiseerde administratie en er blijkt niet dat dit onderzoek niet op een correcte wijze gebeurde of dat de conclusies van dit onderzoek kennelijk onredelijk zijn. Aangezien niet blijkt dat verzoeker in Egypte werd veroordeeld wegens proselitisme, er geen stukken voorliggen waaruit duidelijk blijkt dat hij actueel door wie ook wordt gezocht en er werd geoordeeld dat zijn asielaanvraag niet geloofwaardig is kan hij ook niet voorhouden dat zijn situatie vergelijkbaar is met deze van de vreemdeling in de zaak nr. 50094/10 waarover het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde.

De Raad dient, gelet voorgaande vaststellingen, te besluiten dat er geen ernstige en bewezen motieven worden aangetoond die toelaten om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt in Egypte te worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK